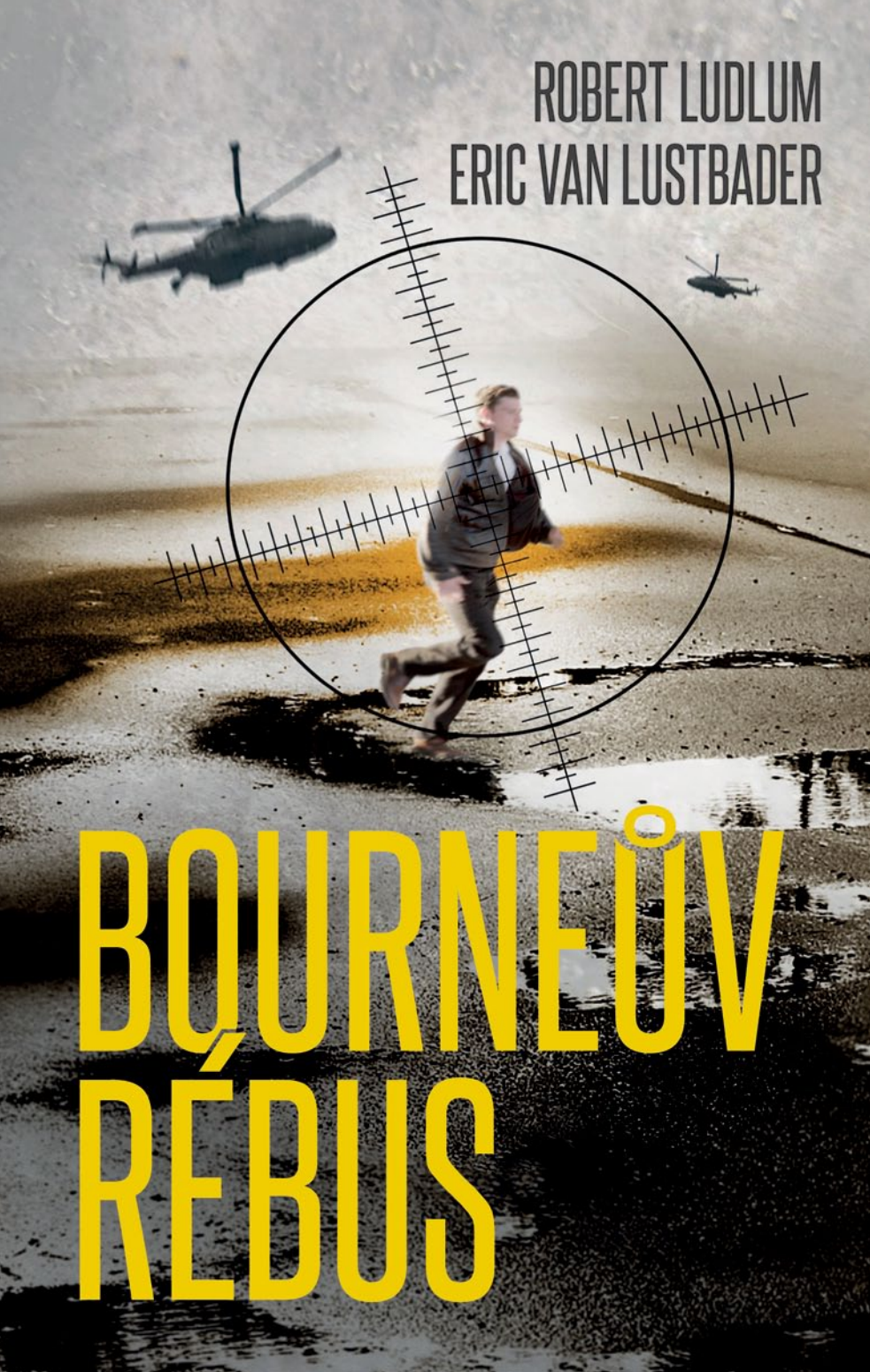

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

A man in a dark jacket and pants is running through a large, dark puddle on a wet, reflective surface. He is positioned in the center of a large black circle with crosshairs, resembling a target or a scope. In the background, two helicopters are visible in the sky. The overall scene is dark and gritty, with a sense of urgency and action.

BOURNE'V REBUS

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEÛV RÉBUS

2017

Copyright ©2016 by Myn Pyn, LLC
Translation © 2017 by Michael Havlen

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BOURNE ENIGMA,
vydaného nakladatelstvím Head of Zeus, Londýn 2016,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Hana Pušová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2017

ISBN 978-80-7498-212-5

Prolog

Frankfurt, Německo

Když Jason Bourne vstoupil do hotelu Royal Broweiser, zaměstnanci okamžitě zpozorněli. Ne že by předtím jen tak nečinně postávali. Ředitel podniku Herr Hummel by jim nějakou práci vždycky našel, navíc měli důkladnou profesionální průpravu. Herr Bourne, kterého velice dobře znali, však dával tučné spropitné a členové personálu se předháněli, kdo se ujme jeho tří velkých, nádherných kufrů, z nichž každý by přišel odhadem na jejich půlroční plat.

Bourne byl urostlý, dokonale oblečený a očividně zámožný muž, který v posledních třech nebo čtyřech měsících v hotelu Royal Broweiser pravidelně pobýval. Personál ho pokládal za obchodníka, ale jeho vypracovaná postava svědčila o častých návštěvách posilovny. Vždycky byl milý, hořorný a obveseloval portýry lehce přisprostlými vtipy, takže se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli. Nic jim nebylo zatěžko; udělali by všechno, co mu na očích viděli.

Toho rána Bournea uvedli do jeho obvyklého apartmá v nejvyšším patře a po speciálním pohoštění od samotného Herr Hummela konečně osaměl. Jakmile měl klid, přistoupil k oknu s výhledem na Thurn-und-Taxis-Platz ve Starém městě, vytáhl mobil a stiskl tlačítko rychlého vytáčení. O chvíli později se spojení navázalo a ozval se ženský hlas.

„Jsem na místě,“ ohlásil. „Jak dlouho musím čekat?“

„Jen pár dní.“ Ženský hlas v uchu ho začal rozpalovat. „Sledujeme ho. Už brzy vyrazí.“

„Dní?“

„Nebud' takový,“ snažila se ho uklidnit. „Máš vůbec ponětí, jakou práci dalo zachytit důvěrnou komunikaci FSB a nahradit ji naší vlastní zprávou tak, abychom nasměrovali Vanova za tebou, a ne za Bournem?“

„Věř mi, že to chápu jako málokdo, Irino.“ Muž vydávající se za Bournea už cítil tlak v rozkroku. „Ale co tady mám dělat?“

„Vím, jak moc Frankfurt nesnášíš, Jasone.“

„Miluju, když mi říkáš Jasone.“

„To věřím.“ Irina se uchichtla. „Jsi strašně napjatý. Najdi si něco na uvolnění.“

„Tebe,“ řekl téměř tesklivě. „Chci jen tebe.“

„Ale no tak, no tak, ty moje zvíře,“ zašeptala. „Klidně si...“

Musela zaslechnout jeho povzdech, i když si myslel, že byl úplně tichý.

„Co děláš, Jasone?“

„Ty dobře víš, co dělám.“ Měl rozepnutý zip a pravou rukou si mnul přirození. „Uvolňuju se.“

„V tom případě mi dovol, abych ti pomohla,“ zavrnila Irina.

Když skončil, utřel okenní tabuli vlhkou žínkou. Pak si vzal plyšový hotelový župan a papuče, vykročil do chodby a

sjel výtahem do wellness centra, kde dvacet minut stál pod hustou sprchou a očišťoval své tělo i mysl.

Po návratu do pokoje si oblékl nové šaty a vyrazil ven, pod oblohu obtěžkanou ocelově šedými mraky. V jedné kavárně na náměstí Römerberg si dal příliš sytý oběd, po němž zamířil do Císařské katedrály a do kostela svatého Pavla. Následující den strávil v zoologické zahradě, kde si prohlížel příšerně páchnoucího lva. Zoo nesnášel snad ještě víc než Frankfurt a Němce samotné. Zavírat taková krásná zvířata do klece považoval za hřích zasluhující věčné zatracení – pokud by tedy jako pragmatik a ateista v něco takového věřil.

Díky bohům i démonům Irina nazítří zavolala.

„Právě přistál,“ oznámila mu. „Za hodinu by měl být v hotelu.“

Ráno bylo stejně šedivé a škaredé jako v minulých dnech, dokonce ještě horší, protože pršelo. V tomhle městě bych se zbláznil, prolétlo mu hlavou, když přerušil spojení. Ale s tím je teď konec. Konečně se mu rozproudila krev v žilách.

Jde se na věc.

Kapitán ruské tajné služby FSB Maxim Vanov, dočasně používající titul kulturního atašé, dorazil do hotelu ve stavu mírné zuřivosti. Šlo o jeho první návštěvu Německa, odvěkého ruského nepřítele. Jeho dědeček padl ve Velké vlastenecké válce při statečné obraně Stalingradu a Vanovovi vtlučkali do hlavy, že nesmí nikdy zapomenout. Když mu portýr otevřel dveře do pokoje v hotelu Royal Broweiser, Rus si otřepal vodu z pršipláště. Sluha mu ho pověsil do šatníku, vysvětlil vymoženosti pokoje a pak tam postával, dokud mu Vanov nevtiskl do vlhké dlaně několik eur.

Vanov vzal do ruky starobylou bronzovou minci, kterou nosil na krku od té doby, co mu ji osobně předal generál Karpov. Převracel ji v prstech, až se trochu ohřála, a pak ji zase zdřáhavě pustil.

Po chvíli to už nevydržel, zvedl telefon a zeptal se na Jasona Bournea.

„Je tady?“ řekl obstojnou němčinou.

„Myslím, že Herr Bourne dnes snídá u sebe v pokoji. Koho mám ohlásit?“

„Nic mu neříkejte,“ požádal Vanov. „Jsem jeho dobrý přítel a chci ho překvapit.“

Dychtivý tón Vanovova hlasu recepčního zřejmě přesvědčil. „Jak si přejete, Herr Vanov. Hezký den.“

„Vám také,“ odpověděl Vanov formálním způsobem, který mají Němci tak rádi.

Pak vyšel z pokoje a vyjel výtahem do nejvyššího patra. Když však stanul přede dveřmi apartmá Jasona Bournea, trochu zaváhal, jako by ho přepadl podivný nával úzkosti. Pro tuto důležitou a supertajnou misi si ho vybral samotný generál Karpov. Prošel jeho přísnou prověrkou, a tak to nechtěl podělat. Všechno musí proběhnout přesně tak, jak říkal generál.

Nesměle zaklepal na dveře, ty se vzápětí otevřely a stál v nich on: Jason Bourne osobně. Měl na sobě polokošili, džíny a na nohou mokasíny bez ponožek. Postava i tvář víceméně odpovídaly popisu.

„Jasone,“ začal opatrně. „Jsem kolega vašeho starého přítele Borise.“ Přesně podle generálových instrukcí.

Bourne se zamračil. „Borise?“

„Karpova,“ řekl Vanov. „Borise Karpova.“

„Ach ano. Pojdte dál.“ Bourne ukázal na bar. „Něco k pití?“

Vanov pozvedl dlaň. „Děkuji, dnes ne.“

„A vy jste?“

„Kapitán Vanov.“ Vanov se rozhlédl po pokoji a pátral po stopách nějakého spolubydlicího – snad ženy –, žádné však neviděl. „Musím s vámi probrat jistou důležitou záležitost.“

„Opravdu?“ Bourne povytáhl obočí. „Ale ovšem.“ Vy-

kročil k pohovce v obývací části apartmá. „Neuděláme si pohodlí?“

„Raději postojím, jestli vám to nevadí.“

Bourne na něj vrhl tázavý pohled, ale kývl. „Jak si přejete, kapitáne.“ Vrátil se k Vanovovi. „Proč Boris nepřišel sám?“

Vanov se zasmál. „Vy asi žertujete. Vždyť se chystá na svatbu.“

Bourne se v duchu proklel za svůj přehmat.

Vanov vytáhl bronzovou minci na řetízku tak, aby ji Bourne viděl. „Generál mě poslal, abych vám předal tohle.“ Sáhl si za krk, rozepnul řetízek a vhodil jej i s mincí do Bourneovy otevřené dlaně. „Prý už budete vědět.“

Bourne se zatvářil sklíčeně. „Bohužel ne.“ Vzhlédl k Vanovovi. „Mohl byste mi to vysvětlit?“

Vanov otevřel ústa k odpovědi, ale skoro hned je znovu zavřel. Něco mu tady nehrálo. Cítil to už od chvíle, kdy Bourne otevřel dveře. Ale co to jen je?

„Pane Vanove?“ Bourne k němu vykročil. „Děje se něco? Vy se celý třesete.“

„*Ničevo. Ja prosto čuvstvoval choloď*,“ odušil Vanov rusky. To nic, jen se do mě dala zima.

„*Prostítě meňá za to, što ja tak gavarju*,“ reagoval Bourne pohotově, „*no éto ně měloč*.“ Promiňte, že to říkám, ale tohle nevypadá jako drobnost.

Vanov prudce ustoupil a vrazil do pohovky. „Vy nejste Jason Bourne,“ vyhrkl. „Generál mi dal instrukce. Bourne má čistý moskevský přízvuk. Váš je z Čertanova.“

Bourne se usmál ještě víc. „V chudých čtvrtích Moskvy včetně Čertanova jsem v uplynulých letech strávil hodně času, kapitáne. Můj přízvuk se proto asi trochu změnil.“

Vanov zavrtěl hlavou. „Mě neoblafnete – ať jste kdokoli.“

Chtěl shrábnout minci z Bourneovy ruky, ten však byl připravený a udeřil Vanova pěstí do krku. Kapitán FSB se zájkl, zhroutil se na zem a chytil se za krk. Zatímco se marně snažil popadnout dech, do očí mu vyhrkly slzy.

Bourne si k němu dřep. „Nehodlám ztrácet čas debatami, jestli jsem, nebo nejsem generálův starý přítel Jason Bourne.“

Otevřel dlaň, v níž svíral minci. Vanov vykopl nohou, zasáhl Bournea do vnitřní strany kolena, srazil ho na podlahu a pak ho třikrát sekl hranou ruky. Bourne začal slzet, ale v příští chvíli vytrhl z pouzdra u pasu ocelový obušek a udeřil jím Vanova do hřbetu pravé ruky tak silně, že mu ji zlomil. Pak zasadil kapitánovi slabší ránu do spánku.

„Prosím, nedělejme si to ještě nepříjemnější, než už to je.“ Konečky prstů se dotkl mince. „A teď mi povězte o tomhle a o vzkazu, který jste měl předat Bourneovi.“

Vanov plivl Bourneovi na košili krvavý chrchel. „Neřeknu vám nic.“

Bourne vzdychl. „Tak to je mi líto, kapitáne.“ Bleskově vymrštil ruku, popadl Vanova za košili, vstal a zvedl kapitána s sebou. „Bohužel to budeme muset provést nepříjemným způsobem. Tedy nepříjemným pro vás.“ Zašklebil se. „Pro mě to bude zábava.“

Odvekl vrávorajícího Vanova pokojem do vykachlíkové koupelny. Bez varování ho udeřil do lícní kosti, kde obušek zanechal krvavou stopu. Vanov se zakymácel, Bourne ho však chytil, postavil rovně a znovu ho praštil do stejného místa. Z rány, jež pronikla až k samotné kosti, vytryskla sprška jasné krve.

„Víte, jak to je, kapitáne,“ řekl Bourne. „Díky dlaždičkám se koupelna vyčistí od krve snadno.“ Jeho úsměv získal hrozivý nádech. „A věřte, že když neodpovíte na moje otázky, bude jí tady mnohem víc.“

Mlátil Vanova zas a znova a kachličky se barvily do červena.

Bourne seděl na okraji vany a hleděl na věc, která zbyla z kapitána FSB Vanova. Vstal, přešel k umývadlu, opláchl si ruce a otřel se do ručníku.

„Jak to šlo?“ zeptala se Irina, když jí zavolal.

„Špatně,“ odpověděl. „O žádný vzkaz se vlastně nejednalo.“

„To nechápu.“ Irinin hlas už nepřipomínal kočičí předení.

„Místo toho mám minci.“

„Minci?“ Její tón byl náhle temný, zlověstný.

„Přesně tak. Tím vzkazem byla mince. Stará. Možná antická.“

„A co to znamená? Co ti řekl?“

„Nic. Nechtěl mluvit.“

„Nedostal jsi z něj ani slovo?“

„Je to kapitán FSB, sakra,“ zavrčel Bourne. „Měl trénink, jak vydržet výsledk.“

Vzdychla. „Takže plán B. Budeš muset dát tu minci Bourneovi a říct mu o mně.“

„To nebude problém.“

„Hlavně nemachruj,“ varovala ho.

„Vždyť se ti to líbí, ne?“

„Poslyš, *moj golodnyj zvěř*.“ Ty moje hladové zvíře. „Jestli Bourne jen trochu podceníš, roztrhá tě na kusy a já pak budu moc smutná.“

„To nemůžeme dopustit,“ opáčil. „To bych nesnesl.“

Když ukončil hovor, vykročil ke dveřím koupelny, vyzul si zakrvácené boty a pak bosý odhopkal do ložnice. Otevřel jeden ze tří velkých kufrů, vyndal z něj elektrickou rotační pilu s dlouhou šňůrou, několik rolí silného igelitu, elektrikářskou pásku a nůžky. Se vším pak zamířil do koupelny. Vklouzl zpátky do mokasín, přešel k vaně a zakryl igelitem odtok a podlahu kolem vany. Spustil si na mobilu hudební aplikaci, aktivoval streamovací službu a zvýšil hlasitost. Koupelnou se rozezněla hlasitá muzika. Falešný Bourne zapojil pilu do zásuvky, přiložil čepel se žraločími zuby k Vanovovu pravému rameni a sledoval, jak si prořezává krvavou cestu kůží, svaly, kostmi i vnitřnostmi.

O dvacet minut později měl všechny kusy Vanovovy mrtvoly zabalené v igelitu a bezpečně zajištěné lepicí páskou.

Uřatou hlavu si nechal na konec. Hleděl jí do očí a přemítal, co asi viděly ve chvíli smrti. Nakonec ji ovinul dalším kusem igelitu a přelepil. Dalších čtyřicet minut pečlivě zbavoval koupelnu veškerých stop krve, úlomků kostí a DNA za pomoci chemikálií, které si sbalil společně s pilou, igelitem a páskou. Vyprázdněný kufr následně naplnil tolika kusy těla, kolik se jich vešlo dovnitř, a přitom si pobrukoval v rytmu hudby. Zbytek uložil do druhého kufru. Pak se svlékl do naha, lehl si do postele a usnul.

Přesně za hodinu se probudil, přešel ke komodě a snědl všechno jídlo z tácu, který mu poslal Herr Hummel. Úzkostlivě si otřel konečky prstů i lesklé rty a otevřel třetí kufr, který byl doslova napěchovaný šatstvem. Potřeboval si vybrat oblečení co nejpodobnější tomu, které na sobě měl Vanov.

O devadesát minut později zavolal portýra a spolu se třemi krásnými kufry s ním zamířil k výtahu. Náležitosti odhlášení vyřídil samotný Herr Hummel. Muž, který byl nejdříve Jasonem Bournem a nyní Maximem Vanovem, řediteli hotelu srdečně poděkoval za velkorysý dárek na uvítanou. Herr Hummel o jeho proměně pochopitelně neměl ani tušení.

„*Fantastisch!* Udělal jste mi velkou radost, *mein Herr*,“ řekl a vzal si zpět kreditní kartu na jméno Jason Bourne.

Rozzářený Herr Hummel téměř sklapl paty nadšením. „Já i veškerý personál se už těšíme na vaši příští návštěvu, Herr Bourne.“

Bourne vyšel z hotelu Royal Broweiser, následovaný třemi zavazadly na kolečkách jako zástupem hus. Když všechna skončila úhledně naskládána v kufru auta z půjčovny, podal portýrovi i sluhovi štědré dýško, vklouzl za volant a odjel. Na okraji města zastavil u opuštěného jezera, kde to Irina předem omrkla, a shodil do něj dva kufry s ostatky skutečného kapitána Vanova. Zmizely v drobných vírech bublinek, jako by si pod hladinou hrálo nějaké dítě. Osušil si nohy, natáhl si

ponožky, sroloval kalhoty a zavázal si tkaničky. Pak jel zpátky do města a chvíli po devatenácté hodině dorazil k hotelu Meisterstuck v Stresemannallee. Dovnitř vstoupil jako Maxim Vanov, ruský kulturní atašé.

Ve Frankfurtu ještě nenastal čas večere, a když zaklepal na dveře pokoje na konci chodby ve třetím patře, Jason Bourne tam stále byl. Právě si balil věci na cestu do Moskvy.

„Jasone,“ začal Vanov, když se dveře otevřely. „Posílá mě Boris.“

Bourne se zamračil. „Boris?“

„Karpov. Boris Karpov. Váš starý přítel.“

„Nevím, kdo jste.“ Bourne stál ve dveřích a nepustil ho dovnitř.

„Maxim Vanov, kapitán FSB, k vašim službám.“

Bourne stále váhal.

„Posílá mě váš přítel. Můžu dál?“ řekl Vanovův vrah ruský. „Jde o naléhavou záležitost a nerad bych to probíral tady na chodbě.“

„*Děržítě vaši ruki, kde ja mogu vidět ich.*“ Držte ruce tak, abych je viděl. Vanov zvedl dlaně, Bourne ustoupil stranou a pustil ho do pokoje.

„*I vaš ruskij jazyk prevoschoděn, mně govorili.*“ Slyšel jsem, že umíte výborně rusky.

„*Ja iměl prevaschodnych prepadavátělej,*“ odvětil Bourne. Měl jsem výborné učitele.

Bourne tiše stál a probodával hosta tak pronikavým pohledem, že muž vydávající se za Vanova lehce znervózněl. Pokud by k sobě měl být upřímný, musel by si přiznat, že tak nepříjemný pocit v žaludku necítil od doby, kdy ho přepadli v jedné špinavé uličce v Čertanovu. Zrovna oslavil třinácté narozeniny tím, že se zpil skoro do němoty silnou vodkou. Obstoupila ho pětice pankáčů, kteří se mu vysmívali slangem ruských věznic, kterému se říkalo feňa. Urážky používali jako zbraně, nahnali ho do slepé ulice a jejich vůdce ho začal mlátit. Měl u sebe jen trochu peněz a žádné cennosti

jako hodinky nebo prsteny. Určitě by ho ve vzteku zabili, kdyby nezasáhla Irina. Zastřelila šéfa bandy starým makarovem, který přes své mládí koupila na černém trhu. Bůh ví, jak se jí to povedlo. Tak či onak, parťáci mrtvého pankáče zmizeli jako pára nad hrncem. Když ji tehdy viděl v akci poprvé, uvědomil si, že tak jako ji už nikdy v životě nikoho milovat nebude.

Bourne se podíval na hodinky. „Nemám čas, kapitáne. Za necelou hodinu odjíždím na letiště.“

„V tom případě jsem si vybral ideální chvíli,“ řekl Vanov a zaplašil vlnu vzpomínek, která ho krátce zaplavila. Myšlenky na Irinu ho přepadaly často, někdy při těch nejméně vhodných příležitostech. Nedokázal je zastavit. Pokud šlo o Irinu, byl naprosto bezmocný a neovládal ani své vlastní vzpomínky – jako by se mu těsně před jejich odloučením v matčině lůně navždy zaryla pod kůži.

Vanov vytáhl bronzovou minci a otevřel dlaň. „Říká vám to něco?“

Bourne chvíli zíral na minci, pak zvedl oči a zkoumavě se zadíval do tváře kapitána Vanova. Když mu Boris volal a zval ho na svatbu, upozornil ho, že za ním Vanov přijede.

„*Zdá se mi, že z toho moc velkou radost nemáš,*“ řekl Boris.

„*Ale mám,*“ odpověděl Bourne. „*Jen se trochu dívím, proč tak narychlo. Nikdy ses mi o Světlaně nezmínil.*“

„*Láska přichází k nám všem, přáteli, člověk se jí neubrání. Ani ty ne, Jasone. Ani ty ne.*“

Bourne na okamžik ztuhl a uvažoval, jestli se Boris díky svým bohatým informačním zdrojům nějak nedozvěděl o Sáře. Ale jak by mohl? Setkal se s ní, jistě, ale to bylo ještě předtím, než mezi nimi dvěma něco bylo. Když však přišlo na lásku, Bourne se musel chovat paranoidně. Přisahal, že nikdy neuvrhne Sáru do většího nebezpečí, než už si prožila – i kdyby to znamenalo opustit ji a potlačit to, co k ní cítil. Ostatně, něco podobného by neudělal poprvé. Na dru-

hou stranu měl čím dál větší potíže ovládat své city a nebyl nadšený z toho, že má takovou slabost pro kolegyni z branže. To nikdy nedělá dobrotu.

„Neměj obavy,“ pokračoval Boris, „já vím, že jsi stejně byl na cestě do Moskvy. Jsi už blíž vypátrání Ivana Borze?“

„V Borzově případě je slovo ‚blíž‘ dost relativní pojem.“

„Ale najdeš ho.“ Nebyla to otázka. Boris o Bourneových schopnostech nikdy nepochyboval.

„Jo.“

„Hlavně ho tentokrát koukej zabít. Ten hajzl má stejně jako ty snad deset životů. Je kluzký jako úhoř a umí dokonale měnit identitu. Člověk by skoro řekl, že se učil od tebe.“

„Tak to by byl vážně problém.“

„Posílám za tebou Vanova s jistou věcí.“ Borisův hlas zvážněl a Bourneovi bylo jasné, že se dostali k podstatě. „Uchovej ji v bezpečí. Za každou cenu.“

„Co to je?“

„Záchranné lano.“

„Cože?“

„Záchranné lano, které může zabránit konci světa.“

Po této tajemné poznámce Boris zavěsil.

A nyní, v hotelovém pokoji ve Frankfurtu, si Bourne konečně vzal minci – Borisovo záchranné lano – do ruky. Obírátil ji a prohlížel si ji ze všech úhlů. „Nejspíš bude antická, z období Římské říše. Ale jinak...“ Vzhlédl k Vanovovi a zavrtěl hlavou.

Vanov se zatvářil sklíčeně – a nehrál to. „To je škoda. Generál mě požádal, abych vám ji předal. Prý už budete vědět, co to znamená.“

Bourne opatrně přikývl.

„Nedostal jste k tomu nějaký ústní nebo písemný vzkaz?“ zeptal se Bourne.

„Na svatbě bude hodně lidí, které neznáte. Někteří ale možná budou znát vás a nemusí mít radost, že vás vidí. Mám

vám předat kontakt na někoho, kdo vám nejen v tomto ohledu může být nápomocný. Pomůže vám se vším, co si budete přát.“ Kapitán Vanov podal Bourneovi proužek papíru. „Tady je číslo jejího mobilu. Až přistanete na Šeremetěvu, zavolejte jí.“

Bourne se zachmuřil. „A kdo je ta dobrá žena?“

„Jmenuje se Irina. Irina Vasiljevna. Má velice dobré konexe v moskevských kruzích *siloviků* a oligarchů. Dobře zná i lidi – jak to říct? – mimo oficiální struktury.“

„Pohybuje se na černém trhu?“

„Její otec a bratr tam podnikali.“

„Dnes už ne? Jsou mrtví?“

Vanov přikývl. „Už to budou tři roky.“ Mluvit o smrti vlastního otce a bratra jako by pro něj nic neznamenalo. Zvláštní. Připadalo mu, že hovoří o cizích lidech – nebo fiktivních postavách, které nikdy neexistovaly. Irina to pocho- pitelně cítila jinak. K otci měla velice blízko. Starý pán se jí se vším svěřoval, za což byl Vanov nesmírně vděčný.

„Nebudu ji potřebovat,“ řekl Bourne.

„Generál chce, aby jeho svatba proběhla naprosto hladce. Je to jeho výslovný příkaz.“ Vanov se podlézavě usmál a vykročil ke dveřím. S rukou na klíce se otočil. „Hodně štěstí, pane Bourne. Doufám, že jste si zabalil teplý kabát. V Moskvě vás čeká pravá ruská zima.“

ČÁST PRVNÍ

*Ze všech afrodiziak na světě
to nejsilnější je být dvojčetem.*

Irina Vasiljevna

1

„Kdepak jsi byl, ty můj medvídku?“ zeptala se Světlana.

„V práci, lásko,“ odpověděl generál Boris Karpov, když vyšel z ohromné koupelny jejich honosného hotelového apartmá v Moskvě.

„V práci?“ Světlana teatrálně našpulila pusu. „I v náš velký den?“

Karpov vzdychl a vytáhl z dřevěného prádelníku čerstvě vyžehlené sako slavnostní uniformy. „Svět se kvůli naší svatbě bohužel nezastaví.“

Světlana Novačenkova měla tvář jako porcelánová panenka – porcelánová panenka s výraznými lícními kostmi, smaragdovými očima a vlasy v barvě šampaňského. Skutečnost, že byla napůl Ukrajinka, a ne čistokrevná Ruska, Borisi Karpovovi nikterak nebránila, aby si ji vzal. Byl šéfem spojených služeb FSB a FSB-2, nástupců neblaze proslulé KGB, prezidentovy alma mater. Jako takový měl v Ruské federaci výsadní pozici: dostával vyznamenání, těšil se přízni Krem-lu a byl zván na veškeré důležité politické události pořádané v tamních prostorách blyštivě vyzdobených někdejšími cary. Párkrát dokonce obědval se samotným prezidentem. To

všechno znamenalo, že Boris Karpov se mohl oženit, s kým chtěl, pokud to nebyla židovka.

Světлана Novačenkova Židovka nebyla. Pocházela z bohaté a mocné rusko-ukrajinské rodiny průmyslníků, jejíž rodová linie sahala až k carovi Mikuláši I.

„Co jsi měl na práci, Borisi? Ale pravdu!“

Světлана byla natažená na sametovém lehátku a její úchvatné štíhlé tělo se lesklo nahotou. Ruce měla zvednuté nad hlavou v záměrně provokativní póze napodobující Nahou Maju z obrazu Franciska Goyi.

„Když to musíš vědět,“ vzdychl Boris, zatímco si zapínal mosazné knoflíky saka vyzdobeného na levé straně hrudi šesti řadami medailí. „Na pobočce v Káhiře zjistili, že je odposlouchávají Izraelci, a tak tam vypuklo menší pozdvižení.“

„V Káhiře? Tak daleko od lůna matičky Rusi, kde se nacházíme?“

Podíval se na ni úkosem. „Málokdy poznám, když si děláš legraci.“

„Ale neříkej, miláčku.“ Světлана se usmála a odhalila drobné bílé zuby. „Ty to jen nechceš přiznat.“ Zvedla ruce ještě výš a vyzývavě pohodila plnými ňadry. „Určitě nepodnikáš další fázi Vládcova ničivého tažení proti Ukrajině?“

Boris se zamračil a ze všech sil se snažil ignorovat její pokus o svádění. „Ty mi nevěříš?“

„Zdá se, že Vládce napřel veškeré síly, aby si vzal zpět to, co Rusko v minulých letech ztratilo. Ty se na tom snad nepodílíš?“

„Nebud' směšná.“

„Copak nevěříš tomu, co naposledy veřejně prohlásil?“

„On má hodně různých prohlášení, Lano.“

„Jenže tohle bylo ještě hnusnější než ostatní. Včera večer obhajoval smlouvu, kterou na prahu druhé světové války Sovětský svaz podepsal s nacistickým Německem, podle níž si tajně rozkrájeli Polsko a další země jako řezníci. Vládce není

o nic lepší než Molotov s Ribbentropem, což dokazuje, že je šílenec.“

Boris nic neřekl. Měl iracionální zlost, že ještě přilévá olej do ohně jeho úzkosti, kterou se už týdny snažil ovládat. A zrovna o jejich svatební noci!

„A co mu tenhle válečnický přístup přinesl? Jen bídu pro obyčejné lidi, na které dopadají všechny důsledky – Západ vyhlásil obchodní embargo, rubl je na historickém minimu a akciový trh se hroutí. Dokonce i miliardáři mají čím dál větší obavy, protože vidí, jak jim hromady peněz mizí doslova před očima. Přiznej si to. Vládce je v bryndě. Zatáhl celou zemi na šikmou plochu.“

„O jaké šikmé ploše to mluvíš?“ Boris však moc dobře věděl, co má na mysli.

Světлана vzdychla, čímž ještě víc vystavila svá obnažená prsa. „Vankor,“ pronesla s tím svým lišáckým pohledem, pro který se do ní Boris zamiloval.

„Co je s ním?“ Tělem mu projelo bodnutí strachu. Díky kombinaci inteligence, mazanosti a zvláštní intuice se Světлана dostávala příliš blízko k jádru věci.

„Ty můj medvídku, myslíš si, že nevím o prudké změně energetické strategie Ruska, kterou Vládce provedl? Tahle země vlastní bohatá ropná pole a státní firma Vankorněft má potřebné odborníky i infrastrukturu k tomu, aby je sama spravovala. Vládce přesto nedávno uzavřel tajnou dohodu s Číňany, která jim umožňuje koupit deset procent Vankorněfti.“ Upřeně se na Borise zadívala. „Proč by se proboha zbavoval jednoho z korunovačních klenotů Ruské federace?“

Boris nic neřekl. Věděl, že si na své otázky ráda odpovídá sama.

„Protože Vládce zoufale prahne po penězích. Ekonomika alarmujícím způsobem klesá. K financování armády jsou potřeba miliardy. Matička Rus navíc musí krmit všechny ty separatisty na východní Ukrajině, nemluvě o dotování Krymu. A kde brát peníze ve chvíli, kdy rubl prudce klesá a akciové

trhy jsou v takové krizi, že samotný Apple má vyšší cenu než celá naše burza? Zoufalá doba si žádá zoufalá opatření – a ty jsi v tom až po uši. To mi na tom dělá největší starosti.“

Světлана si špatně vyložila jeho ztrápený výraz. „Medvídku, ty jsi přímo naprogramovaný tak, abys lhal – dokonce i mně. Vlastně hlavně mně, když si to tak vezmu.“

Otočil se k ní čelem. „A proč si to myslíš?“

„Nebyla ta tvoje ‚důležitá záležitost‘ v den svatby náhodou *maskirovka*?“

Karpov se zasmál. Občas – jako právě nyní – ho její chytrost a intuice opravdu děsily. „Celý svůj dospělý život spřádám pavučiny tajností, věrohodných výmluv a pečlivě dávkovaných *dezinformací* s cílem zmást, oklamat a svést z cesty naše nepřátele tak, aby nemohli předvídat naše kroky, natož na ně reagovat.“

Světлана spustila paže dolů a posadila se rovněji. „Víš, podle některých lidí je to, že si mě chceš vzít, taky jen *maskirovka*.“

„Cože?“

„Kvůli mojí rodině.“

Zadíval se na ni, jako by ve svém pokoji našel zmiji.

„Že mě doopravdy nemiluješ. Že je to pro tebe sňatek z rozumu.“

„Tak moment.“ Boris se znovu zasmál, ale byl to drsný smích, v němž chyběla sebemenší stopa veselí. „Mně naslouchá sám prezident. Tvoji rodinu nepotřebuju.“ Když však viděl její zasmušilý výraz, hned zase zvážněl. Jeho tvář zahalily mraky. „Kdo to říká?“ zajímal se. „Kdo si dovoluje šířit tyhle nechutné *dezinformace*?“

„Kdybys to věděl, vyřízl bys mu jazyk?“

Boris zavrčel. „Nežijeme ve středověku. Nejsem Ivan Hrozný.“

„To je taky otázka.“

Boris zvedl husté obočí. „Kdo tě krmí takovými nesmysly?“